

Om tortyr

Denna sammanställning innehåller material om tortyr, till stöd för dig som behöver förstå och förklara hur tortyr påverkar, till exempel i en asylprocedur. Sammanställningen gjordes i juni 2014 och publicerades första gången i "Asylkampanjen", som drevs av FARR inför riksdagsvalet 2014.

Sverige är bundet av internationella konventioner som förbjuder utvisning av människor som riskerar tortyr. Ändå har Sverige fällts mer än 20 gånger av FN:s kommitté mot tortyr för att ha gjort just det. FARR kräver att besluten från FN:s kommitté mot tortyr och även FN:s riktlinjer för asylbeslut ska vara vägledande för svenska beslutsfattare, för att minska risken för ödesdigra utvisningar.

* Texterna är skrivna och publicerade första gången 2014/2015, därför stämmer inte längre titlarna på skribenterna. För att se aktuell information om FARR:s ordförande och styrelseledamöter, [klicka här!](#)[toggles style="minimal"][toggle color="Default" title="Asylprövningen och tortyr"] Det värsta en människa kan göra mot en annan är det en torterare gör mot sitt offer. Det värsta ett land kan göra mot en individ är att sända henne tillbaka till en torterares händer.

Familjen M flydde till Sverige efter år av förföljelse, misshandel och övergrepp i hemlandet. Här fick de avslag på sin ansökan om skydd. De utvisades; Mamma, pappa och en tolvårig dotter överlämnades till gränspolisen. Direkt, där och då på flygplatsen i hemlandet, utsattes pappa M för tortyr. Mamma M och dottern trodde att det aldrig skulle sluta, de hörde pappa Ms skrik genom tunna väggar. Familjen släpptes efter några helvetiska dagar. Efter ett par månader av skräckslagen väntan – skulle pappa M hämtas igen? – lyckades de fly tillbaka till Sverige. Pappa M med färska märken efter tortyren trodde inget annat än att denna gång skulle Migrationsverket förstå att de behövde skydd, men än en

gång fick de nej. Familjen skaffade ett läkarintyg från en av Sveriges experter på tortyrskador som skrev: "Det kan anses säkerställt att patienten varit utsatt för förhör under tortyr på det sätt som han har beskrivit". Men svaret var fortfarande nej. Familjen anmälde Sverige till FN:s tortyrkommitté som skrev att utvisningen inte var förenlig med tortyrkonventionen och det absoluta internationella förbudet mot att återsända någon till risk för tortyr.

Som asylsökande är det nästan omöjligt att få tortyrskador dokumenterade och erkända, vilket gör asylprocessen svårare och rättsosäker. Kritiken mot utvisningsbeslutet av familjen M var nittonde gången Sverige fälldes av FN:s tortyrkommitté. Inget annat land har kritiserats så många gånger. 2012 fick familjen M besked att de på grund av FN:s ingripande fick stanna i Sverige – men efter det har Sverige fällts av tortyrkommittén igen.

Sanna Vestin, FARR:s ordförande, var familjen Ms ombud i FN:s kommitté mot tortyr. Texten ovan är delvis lånad av en text hon skrev på Flyktingbloggen när familjen fick stanna. Om du vill läsa domarna mot Sverige från FN:s tortyrkommitté [hittar du dem här](#).

Ingen frågar om tortyr

När den asylsökande berättar om tortyr noterar Migrationsverket nästan alltid det som misshandel. I en studie som UNHCR genomförde 2009 av 200 asylärenden konstaterade studiens författare Emelia Frennmark att Migrationsverkets personal sällan ställer följdfrågor och att mycket få utredningar av tortyrskador görs. I studien intervjuas enhetschefer och handläggare om hur de ser på tortyrskadeutredningar. I citaten blir det tydligt att frågan inte prioriteras. En enhetschef säger (s. 75): "Men visst sedan är man ju rädd att släppa iväg ärendet för intyg eller ytterligare utredning för att det blir en tidsförlust." Ett offentligt biträde säger: "Jag plockar inte in egna

tortyrutredningar nu för tiden. Det är en kostnadsfråga.” En tortyrskadeutredning låter flyktingens kropp – hennes oregelbundna ärr, hennes avslitna muskler, hennes felaktigt läkta benbrott – berätta vad som hänt henne. En medicinsk utredning tar sig över språkbarriärer och lekmannens bedömningar. I ett land som dömts upprepade gånger för att vi fattar utvisningsbeslut i strid med tortyrkonventionen, där den upprepade kritiken varit att vi inte tycker att flyktingen gjort det sannolikt att hon verkligen blivit torterad, borde tortyrskadeutredningar vara högsta prioritet. Men i UNCHR:s studie hade enbart en person av 200 fått genomgå en medicinsk undersökning. Tortyrskadeutredningar anses vara slöseri med tid och pengar och utvisningarna fortsätter.

Kan en berättelse om tortyr någonsin vara trovärdig?

Sverige behöver låta kroppen tala genom att göra tortyrskadeutredningar, för vår asylprocess är uppbyggd på ett sådant sätt att den asylsökandes muntliga vittnesmål inte duger. 2010 kritiserades Sverige av Europadomstolen i målet [R.C. vs Sweden](#) för att en man som åberopat tortyr och lämnat in ett läkarutlåtande inte gavs en rimligt utredning. Precis som familjen M hade han, R.C, berättat vad som hänt utan att anses trovärdig av Migrationsverket. Det Europadomstolen kritiserade var detsamma som FN:s tortyrkommitté konstaterat är anledningen till att så många felaktiga utvisningsbeslut fattas – flyktingen bedöms inte trovärdig och ingen utredning görs som kan stärka flyktingens berättelse.

I den svenska asylprocessen ska du berätta vad som hänt dig konsekvent och direkt. Det som för psykologer och läkare signalerar en trovärdig redogörelse för tortyr – att patienten har svårt att minnas, avbryter sig själv, döljer och hoppar över sekvenser som är för plågsamma eller skamfyllda – det är vad asylprocessen är byggd för att bedöma som icke trovärdigt. En torterad person behöver dessutom känna tillit och trygghet innan hon ger sig in i de plågsamma minnena, och hon har

dessutom ofta svårt att berätta saker för myndighetspersoner, eftersom det oftast varit just myndighetspersoner som utfört tortyren. Inte sällan innebär det att berättelsen om tortyr inte kommer direkt. Asylsökande som kompletterar sina vittnesmål i efterhand betraktas med skepsis av Migrationsverket. Den svenska asylprocessens krav på en direkt och konsekvent berättelse gör att den torterade flyktingen automatiskt blir misstrodd.

Europadomstolens kritik är fyra år gammal, men hos Migrationsverket görs ändå inte fler utredningar. Kritiken från FN:s tortyrkommitté borde vara så tung, inte minst eftersom den är återkommande, att en kriskommitté borde ha tillsatts varje gång Sverige fällts – men 20 domar har fallit utan att de hörts i Sverige.

FARR tycker att

- När en person har blivit utsatt för tortyr i hemlandet ska det betraktas som ett starkt bevis för att det finns asylskäl.
- Beslut där Sverige fällts av FN:s tortyrkommitté ska betraktas som vägledande.
- Asylsökande med tortyrskador ska få hjälp att snarast få vård samt tortyrskadeutredning, bekostad av Migrationsverket. Beslut i asylärendet ska inte fattas innan ett förväntat utlåtande har inlämnats.
- Den asylsökande ska informeras om trovärdighetsbrister som uppstår under grundintervjun. Om Migrationsverket finner fler trovärdighetsbrister ska de kommuniceras till det offentliga biträdet. Den asylsökande ska ges tillfälle att undanröja eventuella missförstånd innan beslut fattas.
- När den sökande gör rättelser och lämnar kompletterande uppgifter efter att ha fått läsa intervjun, eller i samband med biträdets inlägga till Migrationsverket, får dessa uppgifter inte betraktas som en upptrappning eller bedömas som mindre trovärdiga.

- En asylsökande som av Migrationsverket bedömts som icke trovärdig ska ha rätt till muntlig förhandling i samband med att domstolen prövar ärendet.
- Traumatisering efter övergrepp ska vägas in i bedömningen av skyddsbehov och inte enbart vid bedömningen av synnerligen ömmande omständigheter.

Text av Frida Johansson Metso, psykolog på Röda Korsets center för torterade flyktingar och vice ordförande i FARR. [toggle][toggle color="Default" title="Brottet tortyr"] **30 år har gått sedan löftet gavs att världen skulle befrias från tortyr**

2013 förekom tortyr i 112 länder enligt Amnesty International. När tortyrkonventionen antogs för i år precis 30 år sedan trodde ingen att ett så brutalt och bestialiskt beteende skulle överleva in i det nya millenniet. Istället ser vi en ökande trend. UNHCR:s studie "Kvalitet i svensk asylprövning" visade att av 200 ärenden handlagda av Migrationsverket under 2009 uppgav 48 procent att de blivit torterade före flykten. Svenska Röda Korset uppger att minst 180 000 torterade personer befinner sig i Sverige. Många av dem är skadade för livet, kommer aldrig kunna arbeta eller leva sina drömmar. Ändå har ingen av dem sökt den kompensation som tortyroffer har rätt till, och som Sverige som stat har skyldighet att betala ut. Det är en långtgående skyldighet ålagd ett land som inte är ansvarigt för brottet – långtgående för att tortyroffer anses så skyddsvärda, i sådan rätt till hjälp när mänskligheten svikit dem, att till och med en stat helt utan ansvar får ett ansvar. Men i Sverige söker ingen kompensation. Väldigt få får rehabilitering. Nästan ingen söker upprättelse genom att polisanmäla sina plågoandar och dokumentera sina tortyrskador. Varför? För i Sverige finns inte tortyr med i brottsbalken.

I Sverige är tortyr inte ett brott

Tortyr betraktas som jämställt med grov misshandel i Sverige.

Men tortyr är inte bara slagen och sparkarna, tortyr är inte ovissheten och rädslan, tortyr är inte elstötarna eller ljudet av armmuskler som brister. Tortyr är att tvinga ur dig information du lovat att inte ge upp. Tortyr är att ge sig på några bybor för att skrämja byn. Tortyr är att märka en människa för livet – inte bara med smärtan i varje steg, utan i bristen på tillit till medmänniskor.

I Sverige dokumenteras tortyrskador i mycket liten utsträckning. Bristen på dokumentation gör inte bara asylprocessen mindre rättssäker, det innebär också att torterade har svårare att driva rättsprocess och vara vittnen mot förövare. Det gör att människor som begått fruktansvärda brott, i krig och fred, av egen vilja eller på annans order, undgår rättvisan.

Det begränsar vår kunskap om vad som händer i världens konflikter. Och: Det begränsar rätten till rehabilitering och minskar chansen att få snabb och korrekt vård, vilket minskar tortyroffrets möjlighet att komma tillbaka till ett liv som liknar det före tortyren.

Den 1 juli 2014 infördes Romstadgan i svensk lag – det innebar en skärpning av lagstiftningen kring krigsbrott, folkmord och brott mot mänskligheten. Därmed kan tortyr som skett i samband med krigsbrott lagföras. Förhoppningen finns att ett arbete kommer påbörjas för att ta fram en ny lag kring tortyr. Det skulle vara välkommet, 30 år efter att konventionen som föreskriver detta ratificerades.

Text av Frida Johansson Metso, psykolog på Röda Korsets center för torterade flyktingar och vice ordförande i FARR. [toggle color="Default" title="Tortyrens effekter"] Tortyr är ett "man made trauma", ett brott som bryter ner tilliten till omvärlden, medmänniskorna och din egen makt över vad som händer dig. Känslan av orättvisa och oförutsägbarhet finns med dig alltid efter det. Din kropp minns varje skärsår, elchock och våldtäkt, minns vännerna och

partikamraterna som skrek, skadades och dog runt dig. Smärta följer dig livet ut och påminner om det ofattbart grymma som enkelt gjordes mot dig. Ständigt bär du sedan på en rädsla för att det ofattbara ska hända igen, att du aldrig är säker, att människan är ond och du är hjälplös.

En person som torterats ska ges extra skydd i asylprocessen – omvänd bevisbörda ska gälla när tidigare tortyr slagits fast. Hänsyn ska tas till posttraumatisk stress, PTSD, och att asylberättelsen därför kan vara osammanhängande – symptomen inkluderar flashbacks, påträngande minnen, sömnsvårigheter med mardrömmar som medför trötthet, koncentrations- och minnesproblem. Alla som utsatts för tortyr utvecklar inte PTSD, för många är ständig smärta i kroppen det främsta minnet. Men för dem som traumatiserats blir livet förändrat. PTSD är att leva med skräck i kroppen, fysisk skräck, hela tiden. Hjärnan letar ständigt efter hot, musklerna är ständigt beredda att fly. Du blir lättskrämd, du är spänd och irriterad, har nära till gråt och till förtvivlan. Vid inget tillfälle under dagen kan du vila eller känna dig lugn. Din hjärna kan inte särskilja på nu och då – när minnena kommer upplever du att det som hände i fängelset händer igen. Du försöker låta bli att tänka på det, försöker distrahera dig, är rädd att tankarna kommer göra dig vansinnig om du tänker dem. Men ju mer du försöker undvika minnena, desto mer tar de över ditt tänkande. Snart är livet inget annat än traumat. Du känner inte längre igen dig själv – du som tidigare var glad och stark och duktig klarar ingenting längre, orkar ingenting längre. Nu är det bara en överlevnadsinstinkt, ett kämpande mot något som är försent att bekämpa

Det är lätt att förstå hur svårt det är att leva i ett samhälle av människor, när det är andra människor som plågat dig. För flyktingen har tortyren dessutom inneburit att tvingas bryta upp, att lämna hemmet och vännerna, ge sig ut på farlig flykt och nu leva sitt liv i exil.

Att börja om, att lära sig ett nytt samhälle, när du är som

mest skadad är inte enkelt. En asylprocess som ifrågasätter att du alls blivit torterad hjälper inte. Ett samhälle där ingen talar om tortyr isolerar dig och dina problem. Trots att PTSD är en naturlig reaktion på en onaturlig situation är det få inom vården som känner igen symptomen. En person som torterats har rätt till rehabilitering, att vi som stat gör vårt yttersta för att hon ska komma tillbaka till det liv hon levde före övergreppen. Den rättigheten undergrävs av att ingen frågar efter tortyr. PTSD-patienter felldiagnosticeras och tortyrskador är obekanta och diffusa. Den tortyrskadade blir patienten som kommer tillbaka till vårdcentralen hela tiden med smärta ingen förstår.

För att möta flyktingar som torterats behövs både att Migrationsverket, Arbetsförmedlingen, Försäkringskassan, SFI och vården kan se och känna igen PTSD-symptom och möta en person utifrån det – Att förstå att personen inte är dum när SFI-undervisningen går långsamt, utan har minnessvårigheter. Att förstå att personen inte är oartig och medvetet kommer för sent till möten, utan har koncentrationssvårigheter och därför gick av på fel busshållplats. Att ha empati för dem som aldrig får sova en hel natt utan mardrömmar och som ständigt har ont. Vidare behövs det specialistvård för traumabearbetning – i hela landet. Idag kan det dröja månader och år för traumatiserade att få hjälp för att de hamnat i fel del av Sverige. Det är inte upp till landstingen eller regionerna att ge tortyrskadade vård – det är statens ansvar, i enlighet med tortyrkonventionen.

Text av Frida Johansson Metso, psykolog på Röda Korsets center för torterade flyktingar och vice ordförande i FARR. [toggle][toggle color="Default" title="Film: Hejran hade inget val"] Grannarna slog henne för att hon gift sig med en man av fel sort. Polisen misshandlade henne när hon försökte anmäla. Hejrans man Sabir blev påhoppad så fort han försökte visa sig hemma. Till slut flydde de. Men i Sverige blev de inte trodda. De utvisades med sin lilla dotter – i händerna på

hemlandets säkerhetspolis. På flygplatsen började tortyren och förnedringen. De trodde inte att Sabir skulle överleva. Men de lyckades fly på nytt – och fick ett nytt utvisningsbeslut fast Sveriges främsta tortyrexperter hade intygat skadorna. De hade inget val, de måste gömma sig i Sverige. De levde gömda i fyra år tills FN:s kommitté mot tortyr förbjöd Sverige att utvisa dem igen.

Filmen gjordes av Anna Padilla och Agneta Gustavsson. [/toggle][toggle color="Default" title="Vittnesmål: Ismael"]**"Mitt namn är Ismael. Eller, det är inte ens mitt riktiga namn, till och med det är jag för rädd för att ha kvar offentligt. Och jag finns, även om jag inte får finnas. På riktigt. Här och nu. Mitt bultande, sjuka hjärta, det är på riktigt. Min krokiga vänsterhand som blev bruten och lämnades bruten, den är på riktigt. Jag finns.**

Jag flydde till Sverige från Libanon i december 2011. I Libanon arbetade jag som musikkompositör, men efter att ha arbetat med judiska kompositörer blev jag kidnappad och torterad av Hizbollah. De bröt min hand och lämnade den bruten i flera dagar. Fram tills idag har jag fortfarande inte fått vård för den; min handled är alldeles sned och krokig. De bröt också mitt vänstra ben. Jag visste inte att personerna jag arbetade med var judar, och jag kunde inte ha brytt mig mindre. Allt jag brydde mig om var att göra det jag älskar – skapa, musik.

I Sverige blev jag diagnostiserad av psykiatrin. Jag har posttraumatiskt stressyndrom. Jag är livrädd för att åka tillbaka till Libanon för jag vet att det som hände sist inte bara kommer att hända igen, utan den här gången blir jag dödad. Den här gången dör jag. Ändå säger Migrationsverket och Migrationsdomstolarna att det bara är antaganden från min sida att jag skulle råka illa ut vid ett återvändande till Libanon, och nu ska jag utvisas. Min asylsökning har avslagits i alla

instanser. I beslutet står det att det bara är "antaganden från Isamels sida att han skulle ha varit bevakad av Hizbollah under denna tid" och att det saknas anledning "att anta att Ismael skulle vara av intresse för Hizbollah vid ett återvändande till hemlandet eller att han av annan anledning skulle riskera skyddsgrundande behandling"

Nu kan själva flygresan vara en fara för mitt liv. Jag har svår hjärtsvikt och är i behov av en pacemaker. Läkare har skrivit till Migrationsverket och domstolarna att tryckförändringarna vid en flygresa kan orsaka lungödem, att vatten går ut i mina lungor, och ännu svårare hjärtsvikt. För bara några veckor sedan föll jag ihop och fick vårdas akut på sjukhus. Läkare ville inte göra operationen för att jag inte har några papper. Besluten från Migrationsverket säger att jag kan få vård i Libanon, att det inte finns bevisliga skäl för att jag inte skulle få adekvat vård där. De säger också att det faktum att vården där är mycket dyrare och sämre och att jag inte har råd att betala för den inte är ett skäl att ge mig uppehållstillstånd här i Sverige. De tycker inte att jag lider av "en sådan allvarlig eller livshotande sjukdom som han inte kan få adekvat vård för i hemlandet. Den omständigheten att vården i hemlandet kan vara av sämre kvalitet eller att den enskilde måste bekosta vården på egen hand utgör inte grund för uppehållstillstånd."

Jag heter Ismael, och jag behandlas som om jag vore kriminell, fast det enda brott jag har begått i hela mitt liv är att vilja leva, leva ett normalt liv här i Sverige. Jag heter Ismael, och vi delar samma jord, samma ögonblick. Tack för att ni tog er tid att ta del av min historia. Jag hoppas att den en dag ska ses som en sjuk, absurd, fruktansvärt ovanlig historia, och inte bara vara en berättelse av erfarenheter och händelser som förekommer alldeles för ofta. Jag önskar att min historia snart ska vara oförståelig och onödig."

Inför varje publicering av en berättelse brottas vi på flyktingarna.se med de svårigheter detta innebär. Att berätta

om sina asylskäl och sin asylprocess kan innebära risker. Detta informerar vi om. Vi använder ibland alias och tar bort uppgifter som kan medföra fara för någon som vi inte haft kontakt med. I övrigt är det upp till den som berättar att avgöra vad den vill berätta eller inte. Ismael heter egentligen något annat.

Den här texten är publicerad med tillåtelse från flyktingarna.se, där den ursprungligen är publicerad. [/toggle][toggle color="Default" title="Vittnesmål: John Kabuidibuidi"] John Kabuidibuidi fick avslag på sin asylansökan i Sverige och utvisades till tortyr i Kongo Kinshasa. Läs hans berättelse som ursprungligen är publicerad på flyktingarna.se. Illustration: Anna Birgitta Fredriksson.

"Mitt namn är John Kabuidibuidi. Jag är pastor. Jag föddes i Kongo Kinshasa, ett land där pastorer har mycket makt och inflytande. Kongo är ett land med många politiska problem – 2001 mördades presidenten, och det var stora konflikter och mycket misstänksamhet. Jag hade precis flyttat till ett nytt område i Kongo, och greps av militär för att de trodde att jag var spion. Katolska kyrkan hjälpte mig att komma fri, och att fly ur landet.

Jag kom till Sverige 2003, och sökte asyl. Efter många månaders väntan fick jag avslag. Jag överklagade och fick avslag igen. Eftersom jag var rädd att bli fängslad eller dödad om jag kom tillbaka till Kongo levde jag som gömd i fyra år. Under dessa år fick jag god kontakt med många människor i Stockholm, speciellt inom Elimkyrkan. Efter de fyra åren som gömd sökte jag ny asyl.

Under tiden som min process pågick arbetade jag som pastor i en kongolesisk församling i Stockholm. I mina predikningar pratade jag ofta om Kongo, och jag engagerade mig för att väcka de kongoleser som bor i europa, så att de ska engagera

sig och hjälpa till att förändra situationen. Jag fick mycket uppmärksamhet och inbjudningar – jag talade på olika platser i Sverige, i Frankrike och via skype talade jag på engelsk radio. Jag sa till Migrationsverket att jag inte kunde återvända till Kongo. Jag sa att jag skulle bli torterad, kanske dödad. Men jag fick avslag även på min andra asylansökan, och sattes i förvar. Jag satt på förvaret i över 130 dagar. Personer från Elimkyrkan engagerade sig för mig, och mitt fall fick mycket mediauppmärksamhet.

Migrationsverket försökte utvisa mig tre gånger. Första gången var med ett vanligt passagerarplan. Jag bad högt till Gud, och piloten vägrade flyga med mig på planet. Nästa gång använde de ett chartrat plan. De hade handfängsel på mig och slog mig. De var tvungna att stanna i Egypten, och fick aldrig tillstånd att landa i Kongo. Efter tolv timmar i flygplanet på Kairos flygplats tog de mig tillbaka till Flen. Den tredje gången, 23 februari 2012, var det också ett chartrat plan, för mig och en till person som skulle deporteras. Vi hade handfängsel, fotfängsel och kedja i midjan. Både jag och den andra personen var rädda. Polisen slog och drogade oss. Vi landade i Kongo och från planets fönster såg jag militärer överallt. Det hade nyligen varit val, med mycket fusk, så det var mycket oro i landet. [[Läs mer här.](#) (sida borttagen)]

På flygplatsen såg jag den svenska polisen prata med migrationspersonal, med och utan uniform. Jag sattes i ett litet rum och många olika personer kom in och frågade om var jag kom ifrån, vem jag är, vad jag sysslat med i Europa. Jag var rädd att de skulle förstå vem jag var, så jag sa att jag arbetat som byggnadsingengör, vilket jag gjort i Kongo innan jag blev pastor. Det kom det in en person som sa att de skulle låta oss gå. Vi fick skriva under papper och gå. Vi var fortfarande inne på ett inhägnat område, med vägspärr för att komma ut. Jag började prata med en taxichaufför när jag såg militärer komma mot oss. Jag blev rädd och klev in i taxin och bad chauffören åka, men i spärren stannades taxichauffören och

tre militärer klev in i taxin.

De fick taxin att köra en bit utom synhåll, började ställa mig ännu fler frågor och rotade igenom mitt bagage. Där fann de ett tidningutklipp där de såg att jag var pastor. De tog min mobiltelefon och hittade nummer till regimkritiker i Kongo. De tog mig till en jeep, slog mig och la mig på bilgolvet. De körde i några timmar, jag kunde inte se någonting. De tog mig till ett fängelse, där de klädde av mig och lämnade mig i ett rum. De hotade mig, torterade mig och ville ha pengar. Jag hade inga pengar att ge dem, jag grät och bad om hjälp. De sa att eftersom jag inte har några pengar så kan de inget göra. De sa att i det fängelset där jag var får man bara vara i två dagar: sedan måste man betala, annars sätts man i ett ännu värre fängelse, eller dödas. Jag fick ringa en kongolesisk vän, som hjälpte mig ut med hjälp av mutor. Jag åkte till sjukhus och fick behandling för mina skador. Jag levde gömd i Kongo. Tack vare mina vänner inom kyrkan i Sverige, i Kongo och organisationer som Diakonia och Nelson Mandelas vänner blev mina skador omhändertagna och dokumenterade. [[Läs mer här.](#)]

Personer inom Elimkyrkan kämpade mycket för mig. De hjälpte mig att få en anställning i den kongolesiska församlingen, och ett arbetsvisum. Det var väldigt komplicerat och många steg. Migrationsverket höll hårt på sina regler. När jag väl fått mitt arbetsvisum måste jag försöka ta mig ut ur landet. Jag försökte två gånger ta mig över till Kongo-Brazzaville och åka därifrån, men misslyckades båda gångerna. Svenska ambassaden sa att jag måste åka från Kinshasa med den sortens uppehållstillstånd jag fått. Jag försökte säga att jag inte kunde åka från Kinshasa, att jag kunde bli fängslad, men de sa att det inte fanns någonting de kunde göra. Jag flög till slut från Kinshasa genom att muta en person som arbetade på en högt uppsatt position på flygplatsen. Denna person följde mig genom check-in och vi mutade alla personer vi mötte. Jag kom hem till Sverige 11 maj. [[Läs mer här.](#)]

Nu arbetar jag som pastor och lever med min familj. Jag har inte fått något erkännande från Migrationsverket om att de gjort fel, ingen compensation. De hjälpte mig inte att komma tillbaka till Sverige efter tortyren. Migrationsverket måste sluta blunda. De måste se till alla delar i de asylsökandes berättelser. Personer som flytt löper stor risk. Situationen i Kongo är mycket dålig, och Migrationsverket måste förstå det. Vi måste alla prata om det, och sprida ordet.”[/toggle][[/toggles]